

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΡΧΗ

Κοινωνική προστασία

Σύνοψη διαμεσολάβησης

**Συνταξιοδότηση λόγω αναπηρίας ψυχικά ασθενούς,
ασφαλισμένου στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ - Τομέα Ασφάλισης Προσωπικού ΔΕΗ**

Βοηθός Συνήγορος του Πολίτη: Χρήστος Α. Ιωάννου
Ειδική επιστήμονας: Σοφία Αμοριανού

Απρίλιος 2016

Ασφαλισμένος στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, στον Τομέα Ασφάλισης Προσωπικού ΔΕΗ, ύστερα από 10ετή ασφάλιση, κρίθηκε το 2001 -και στη συνέχεια, κατ' έτος, μέχρι το 2004- από τις αρμόδιες υγειονομικές επιτροπές, ως πρόσκαιρα ανίκανος προς εργασία, με ποσοστό 67%, λόγω ψυχωτικής συνδρομής σχιζοφρενικού τύπου. Μετά τη συμπλήρωση 5ετούς ανικανότητας, ο ασφαλισμένος θα μπορούσε να συνταξιοδοτηθεί οριστικώς λόγω αναπηρίας. Ωστόσο, η υπηρεσία, όχι μόνο δεν τον παρέπεμψε αυτεπαγγέλτως προς νέα ιατρική εξέταση, αλλά ζήτησε την επιστροφή ποσών από την εκκαθάριση της μισθοδοσίας του, με αποτέλεσμα οι αγρότες γονείς του να θεωρούν, επί σειρά ετών, ότι ο γιός τους απολύθηκε από την υπηρεσία. Το 2013, ο αδελφός και δικαστικός συμπαραστάτης του, υπέβαλε, εκ μέρους του, αίτηση συνταξιοδότησης λόγω αναπηρίας. Η αίτηση απορρίφθηκε διότι η μεν εργοδότη ΔΕΗ ΑΕ θεώρησε ότι ο υπάλληλος δεν επανήλθε στην υπηρεσία του, ως όφειλε, το 2004 και άρα η σύμβαση του *θεωρείται έκτοτε αυτοδικαίως λυθείσα*, ο δε ασφαλιστικός οργανισμός θεώρησε ότι, εκτός της προϋπόθεσης συμπλήρωσης 10ετούς ασφάλισης, η εργασιακή του σχέση θα έπρεπε να έχει λυθεί λόγω οριστικής ανικανότητας προς εργασία.

Ο Συνήγορος του Πολίτη επισήμανε ότι ένας ανάπηρος, ψυχικά ασθενής, πρώην εργαζόμενος και ασφαλισμένος, ο οποίος συγκέντρωνε τις χρονικές προϋποθέσεις για να λάβει παροχές παρέμεινε, χωρίς υπαιτιότητά του, επί χρόνια, χωρίς κοινωνικοασφαλιστική προστασία, ενώ είχε επέλθει ο ασφαλιστικός κίνδυνος της αναπηρίας, επειδή οι συναρμόδιες υπηρεσίες δεν ενήργησαν κατά τρόπο ώστε να προστατεύσουν τα ασφαλιστικά δικαιώματά του. Όταν οι υπηρεσίες διαπίστωσαν, εκ των υστέρων, ότι δεν υπήρχε ούτε έγγραφη απόλυση του πρώην εργαζόμενου τους ούτε ιατρική κρίση περί ανάκτησης της ικανότητας του προς εργασία, **η ΔΕΗ ΑΕ όφειλε** να βεβαιώσει προς το ασφαλιστικό ταμείο ότι ο εργαζόμενος απεχώρησε λόγω πρόσκαιρης μεν ανικανότητας προς εργασία, συνεπεία όμως ψυχικής πάθησης, η οποία κατά τη συνήθη πορεία της νόσου δεν επιτρέπει την ανάκτηση της ικανότητας προς εργασία και εξ' αυτού του λόγου να λύσει τη σύμβαση λόγω ανικανότητας προς εργασία.

Επιπλέον ο ασφαλιστικός οργανισμός όφειλε να μην απορρίψει το συνταξιοδοτικό αίτημα, αλλά να παραπέμψει στην υγειονομική επιτροπή του Κέντρου Πιστοποίησης Αναπηρίας (ΚΕΠΑ), ως μόνη αρμόδια, για να κρίνει από ιατρικής άποψης, εάν ο συγκεκριμένος ασθενής με τη συγκεκριμένη πάθηση είχε -μετά το 2004 και μέχρι του 2013- ανακτήσει την ικανότητα προς εργασία, αφού σύμφωνα με την αρχή της ενότητας της ασφαλιστικής περίπτωσης, όταν η πάθηση του ασφαλισμένου αποτελεί επανεμφάνιση ή επιδείνωση παλιότερης πάθησης, ο ασφαλισμένος δικαιούται τις προβλεπόμενες παροχές αναπηρίας, αν συγκέντρωνε τις χρονικές προϋποθέσεις κατά το χρόνο της αρχικής εμφάνισης της ασθένειας.

Μετά την παρέμβαση του Συνηγόρου του Πολίτη και την εκ νέου κρίση της αναπηρίας από την αρμόδια υγειονομική επιτροπή του ΚΕΠΑ, σύμφωνα με την οποία ο ασφαλισμένος έφερε το ίδιο ποσοστό αναπηρίας από το 2001 έως το 2013 και θα εξακολουθεί να είναι ανάπηρος, τουλάχιστον μέχρι το 2017, η μεν ΔΕΗ έλυσε τη σύμβαση λόγω ανικανότητας προς εργασία από το 2004, το δε ΤΑΠ-ΔΕΗ τροποποίησε την αρχική απορριπτική απόφαση και **χορήγησε σύνταξη** λόγω αναπηρίας στον ψυχικά πάσχοντα ασφαλισμένο του.